

Trans Provence 2016

van Pra-Loup naar Nice (250km, 11.500hm), Vincent & Hugo, 1 okt t/m 8 okt

Een jaar geleden kwam het idee om een rugzak trek-tocht te gaan doen. Van Julien hoorden we dat hij in 2012 een erg mooie route had gereden van Barcelonnette naar Nice die volgens Julien zeker door ons erg mooi gevonden zou worden. Julien kreeg zeker gelijk! Dank voor de tip!

De planning was om de 1e week van oktober 2016 te gaan. Als het onverhoopt slecht weer zou zijn die week, dan hadden we uitwijkmogelijkheden bedacht naar Schotland of Dolomieten. Vooraf niks vastleggen, dan konden we alle kanten op. Toen 1 oktober naderde zagen we gelukkig dat het een week goed weer zou worden. Een paar dagen van te voren hadden we onze slaapplek in Pra-Loup en de huurauto voor de terugtocht gereserveerd en verder niets. Dus we hadden bedacht om ook een matje en slaapzak mee te nemen, zodat we gewoon overal konden gaan liggen als we dat wilden. Wat we van te voren niet wisten, is dat het in oktober best wel koud kan worden in de Provence. Ook wisten we niet dat alle toeristische voorzieningen gesloten zijn (Restaurants, hotels, terrassen...) Oktober is namelijk in de Provence de periode dat men zich voorbereid op het winterseizoen, sneeuw kan elk moment beginnen te vallen.

Zaterdag 1 oktober is het zover, Hugo haalt mij om 6.00u 's ochtends op en we rijden in een uurtje of 11 (de hele reis regen!) naar onze startbestemming Pra-Loup. Pra-Loup blijkt een uitgestorven lelijk ski-oord te zijn op zo'n 1500m hoogte. Na even zoeken vinden we ons onderkomen. Dit is een knusse chalet van een echtpaar dat wel nog wat wil bijverdienen in deze periode. Vanuit onze kamer hebben we een mooi uitzicht over Barcelonnette en de bergen eromheen. De wolken hangen overal, maar volgens onze gegevens zou het vanaf morgen mooi weer moeten worden. In Pra-Loup is verder niks te beleven. Beneden in het dal ligt Barcelonnette, daar gaan we deze avond even eten bij de Italiaan. Wie weet hoe lang we geen goed avondeten we meer gaan krijgen...

Dag 1: Pra Loup - Allos

We mogen onze bus voor de deur laten staan de hele week. Na een goed ontbijt met echte Franse croissants en chocolade broodjes maken we onze bikes klaar voor het avontuur.

Buitengekomen is het nog best fris, ik schat een graad of 5. Slaapzak heb ik met riempjes op het stuur bevestigd, verder nog 2 tasjes op het frame en eentje onder het zadel, om de zwaarste zaken uit mijn rugzak te hebben. Onder de onderbuis een bidon met water voor extra gewicht ;-). Ondanks het minimaliseren zit mijn 30L rugzak toch helemaal vol, die weegt met gevulde camelback inmiddels ook al 10kg. Voor het geval we 's avonds geen avondeten kunnen regelen heeft Hugo nog een noodvoedingspakket op de kop getikt. Dat zijn blokjes geperst voedsel met alles wat je lichaam op een dag nodig heeft (word ook wel boven Afrika uitgegooid bij hongersnood...). Innemen met veel water staat er op.





Het is zonnig, maar koud. We doen de laatste tune-ups aan de vering en bandenspanning en springen op onze bikes. Heerlijk, het gaat beginnen!!! We beginnen al meteen aan een klim die uiteindelijk op 2500m zal uitkomen. Eerst maar even de asfaltweg afrijden door Pra-Loup. Ik had me dit dorp toch anders voorgesteld. Het blijft een lelijk uitgestorven ski-oord. Al snel rijden we off-road een smal paadje in. Meteen al duidelijk

dat het niet te fietsen is omhoog. Een single trail in een helling tussen de bomen door omhoog. Na een uurtje wandelen komen we uit bij een boerderijtje/hutje. In de verte horen we de boer met zijn koeien lopen, maar we zien ze niet. Tijd voor ons eerste reepje en pauze. Het zou vandaag toch zonnig worden volgens onze apps, maar niets is minder waar. Het wordt steeds grijzer. Het waait behoorlijk, maar echt koud hebben we het gelukkig niet. Na het hutje is het rijden over een soort weiland met stenen, bomen en veel keutels. Stiekem blijven we stijgen en komen we uit op een soort pas. Vanwege de wind gaan we achter een groot rotsblok zitten om even weer op adem te komen. Rechts van ons zien we een rotswand met grot erin. We horen vogels bij de rotswand, dat is dan ook het enige dat je hier hoort, wat een rust!





In de verte waar wij ook straks heen moeten zie ik iemand aan komen rennen, het blijkt een langeafstands looper te zijn. Hij is vanochtend deze berg opgerend en komt nu van de top (2800m) naar beneden, de route volgen die wij net zijn opgekomen... Hij wijst naar de lucht en schud zijn hoofd, wenst ons veel success met de verdere route en rent door. Later snappen we waarom... Onze route gaat verder over een steenlawine, dat wordt echt sjouwen met de fiets op de nek! Rechts van ons gaat een paadje verder omhoog naar de top van de berg, daar hoeven wij gelukkig niet heen... die gast kwam daar dus vandaan! Het landschap is adembenemend. Na de steenlawine komen we op een kam. We kijken uit over verschillende dalen. Inmiddels zitten we op 2500m, die afdaling kan dus niet lang meer op zich laten wachten. Uiteraard komen we vooral voor de afdalingen, klimmen is gewoon een noodzakelijk kwaad. We kijken op onze GPS naar de route, we moeten echt precies over de kam van de bergen naar de volgende top, dit is echt super vet!!! Rechts en links gaat het steil naar beneden. Het is gelukkig niet heel smal, dus goed te rijden. Inmiddels betreft de lucht, dus we gaan gauw verder. We scheuren over de kam, maar plots stopt het pad en staan we voor een rots waar een staalkabel ons de weg omhoog wijst. Godver! Een klettersteig, terwijl het nu net ook nog begint te sneeuwen en hagelen. Ongelooflijk! Net een mooie trail en nu moeten we ook nog gaan klimmen met al ons zware materieel, dit hadden we niet voorzien. We moeten snel beslissen, gaan we nu onder een rots zitten schuilen of gaan we snel de klettersteig op en maken we dat we snel naar beneden komen. We zijn bang dat er wellicht ook onweer bij zit, ook niet echt fijn om dat af te gaan wachten. Om te kijken hoe lang de klettersteig is, klim ik snel naar boven zonder fiets om alvast mijn rugzak naar boven te brengen. Met vereende krachten zeulen we de bikes omhoog, altijd met 1 hand aan de staalkabel...pffff Gelukt! Na zo'n 100m staan we staan weer op een paadje dat rijdbaar is, maar het sneeuwt nog steeds. Snel rijden we door, op zoek naar een schuilplek. We dalen zeer steil af over losse leiste en komen uit bij het bovenste station van een skilift. Gelukkig blijkt een van de deuren van de hut open te zijn. Binnen allemaal knopjes om de lift te bedienen, een gasfles voor een fornuisje, een oude stoel en een hoop troep. Er hang ook nog een telefoon uit de jaren 40, die is echter niet aangesloten en dient vast alleen als decoratie. Aan het einde van de kabel is een stroomstekker gemonteerd..met de Franse slag.. We vragen ons af wat er zou gebeuren als we aan de knoppen van de grote kast zouden draaien. Zou die skilift dan gaan draaien!? We proberen het toch maar niet uit. We zouden hier kunnen overnachten, maar het is pas 15.00u, een beetje vroeg, en we hebben ons beoogde target nog niet gehaald.

Als de zon af en toe toch weer uitkomt ga ik even buiten zitten. Na een paar minuten genieten van het uitzicht kijk ik naar links, waar mij plots op nauwelijks 1 meter afstand, twee oogjes aanstaren. Het is een nieuwsgierige fret die blijkbaar onder de balken van de hut woont. Even later zie ik ook nog 2 jonge fretjes een kijkje komen nemen. Na een uur schuilen gaan we toch maar eens afdalen. Het is inmiddels ijskoud buiten! Hier ben ik niet op gekleed. We gaan via mooie trails een stukje naar beneden, maar daarna



moeten we al gauw weer wat klimmen door weilanden. De koeien kijken ons raar aan. We kijken achterom en zien dat de skilift toch al best snel ver weg lijkt. Na een volgende kleine pas, begint het echte afdaal werk. Een hele mooie flow-trail volgt. Het is niet steil, maar het gaat ongelooflijk hard over stenen, door bos en uiteindelijk als we 1000m lager staan is de temperatuur weer zeer aangenaam! Het lijkt alsof we de kou en sneeuw van een uur geleden alweer helemaal vergeten zijn.

Bij een huisje rijden we even fout. De GR-5 die we zowat onze hele vakantie gaan volgen gaat hier over een nauwelijks zichtbaar paadje over een verweerde rots waarbij de verschillende grondlagen grillig uitsteken. Wow! hier moeten wij dus verder, echt genieten! De trail gaat maar door, even later kruisen we telkens een weg en eindigen we na een kapelletje in Allos. Nu op zoek naar iets te eten. Een restaurant is er wel, maar de eigenaar vertelt ons dat hij gesloten is. Gelukkig staat op de hoofdweg een food-truck met pizza! Heel het dorp haalt hier vandaag blijkbaar pizza, wij doen ons hier ook te goed aan de grootste pizza die ze hebben. Inmiddels is het al 18.30, tijd om een slaapplek te gaan zoeken, voordat het donker is om 19.30u. We besluiten maar meteen onze slaapzak+matjes te gaan testen in het bos. We rijden een paar minuten de hoofdweg af het dorp uit en dan snel dwars over een net gerooide akker naar een bossage bij de rivier die ook door het dal stroomt. Niemand heeft ons gezien... we zoeken een vlak stukje, een paar meter hoger dan het



water (je weet maar nooit...). We slepen onze bikes de bosjes in, klimmen nog een paar rotsen op en vinden onze spot. Dan op zoek naar een paar bomen die op de juiste afstand van elkaar staan om onze tarp te kunnen bevestigen. Dat wordt luxe! Onze tarp is echt giga! Onze fietsen kunnen er ook nog gemakkelijk onder staan. We verwijderen de takken en dennennappels om niet meteen een lek slaapmatje te hebben. Matjes opblazen, slaapzak er op en even droge kleren aan. Hugo heeft als tip (hij heeft dit vaker gedaan toen hij nog in het leger zat) om je kleren in de slaapzak te bewaren, zodat ze

morgenvroeg niet zo koud zijn. Langzaam wordt het steeds donkerder, dat wordt vroeg slapen vandaag. Tandem poetsen en nagenieten van de dag. Jemig, wat wordt het donker zeg! We zien in de verte lichtjes en auto's die in de verte over de hoofdweg rijden zorgen voor schimmen in het bos, toch wel even wennen. Hugo meent dat er iemand aan komt lopen met een lamp, zou kunnen, maar we zien verder niets. We proberen maar wat te gaan slapen. De sterrenhemel is adembenemend, zoveel sterren heb ik nog nooit bij elkaar gezien. Wat lijkt op een wolk is toch echt de melkweg die we boven ons zien. Dan schrik ik wakker van vallend gesteente. Iets verderop aan de overkant van de rivier waar de helling steil omhoog gaat komen stenen naar beneden gerold. Dat zal vast wel een ree of iets dergelijks geweest zijn, dat kwam drinken bij de rivier. Als ik na een paar uur dommelen opnieuw wakker wordt is het echt al midden in de nacht. Ik moet nodig plassen, terwijl ik zo heerlijk warm in mijn slaapzak lig. Het is zo donker dat ik het gevoel heb dat ik mijn evenwicht niet kan houden. Ik doe een paar stappen van ons kampement weg en hoop dat ik goed sta. Ik kruip snel weer op de tast terug en kijk nog even naar de sterren. Ik zie zelfs nog even een vallende ster. Heerlijk geslapen word ik tegen 6.30 wakker. Koud is het zeker, maar nog net te doen. Als ik precies goed lag had ik er geen last van. Met mijn bivakmuts en extra muts, was geen overbodige bagage. Mijn slaapzak heeft een comfort temperatuur van -5, dat is dus nu goed getest.. check! Onze fietsen zijn voorzien van een laagje bevroren dauw, ook het gras is wat bevroren. Hmmm dat hadden we niet voorzien, dat het zo koud zou worden! Later zien we dat we nog op zo'n 1400m zaten ;-) Logisch dus dat het wat kouder was...

Dag 2: Allos - Entraunes

Ik verzamel mijn moed om uit mijn warme slaapzak te stappen, de vrieskou in. Ik moet ook nog mijn kleding aan! Ik kleed me snel om en ren even een rondje om het weer warm te krijgen. Dan het hele boeltje weer inpakken en verder afdalen. Brrrr, dat valt niet mee met onze zomeroutfits. Half bevroren komen we tegen 9.00u aan in het volgende dorp (Colmars), waar we ons opwarmen bij de plaatselijk bakker. Tijd voor ontbijt! Uiteraard bestellen we croissants. Dan nog even naar de lokale



supermarkt voor de lunch en wat reepjes. Uitgedost met een heus stokbrood achter op de rugzak rijdt Hugo voor me uit. Ik heb de smeerkaas voor de lunch. Onze schotterweg stijgt en stijgt, we hebben een optie, de "moeilijke" via een haarspeld paadje tegen de hoogtelijnen omhoog, of een schotterweg. We kiezen voor het laatste, wat tevens ook een langere weg is, maar we hopen dat we meer kunnen fietsen. De schotter stopt, we komen op een punt waar voertuigen kunnen keren, einde weg dus. Er loopt een beekje dat de rotsen heel glad heeft uitgesleten tot een waterval. Prachtig! Links van de beek staan wat huisjes, wij moeten ook die kant uit. We steken een bruggetje over en rijden over een ongebruikte jeep-track steil bergop. Dan gaat het over in een trail, nog steiler omhoog. Een drietal bikers komt ons tegenmoet. Gelukkig hoeven we niet al te lang te lopen (45 min!?). Ons loopstuk eindigt bij een vervallen huis. Alleen de muren staan er nog. We staan in iets wat vroeger de moestuin moet zijn geweest. Ongelooflijk dat hier iemand heeft gewoond. Er loopt alleen een smalle single trail! Geen spoor van een goede aanvoer weg naar dit huisje. We zitten nog steeds in het bos, de temperatuur is geweldig. De zon schijnt en het ruikt ook nog eens heerlijk. Het paadje op 2000m is voor ons zeer goed te rijden, slingert door het bos en langs de berg met heel veel technische passages. Wat een genot, er lijkt geen einde aan te komen! Dit hadden we niet voorzien toen we voor de "makkelijke" trail kozen. De laatste paar kilometer komen we uit op een verlaten asfalt weg, voorzien van nieuw asfalt. Deze volgen we nog een 300-tal hoogtemeters omhoog naar de Col de Champs. Ook hier weer prachtig uitzicht over de bergen en trails onder ons. Hier verlaten we het asfalt om via de GR-5 de afdaling in te zetten. Deze keer starten we over gras, waar men met stenen het pad heeft gemarkeerd. We doorkruisen een paar keer een klein beekje en moeten af en toe weer even omhoog klauteren. Dan wordt het





heftiger over een pad met grover gesteente dat los ligt. Soms gaat het heel steil omlaag met haarspeldbochten, dan weer met flow over de vele keien. Het is 100% concentratie om jezelf en de bike heel te houden en de juiste lijnen te kiezen. Het is wennen met zo'n zware bike en rugzak. Afdalen kost ons hier net zo veel, of misschien wel meer energie als de beklimmingen! Na een uurtje afdalen en vele "wow" foto-momenten komen we aan in "Entraunes". We hadden al



besloten toch maar niet meer in het bos te overnachten (Hugo had geen oog dicht gedaan, en rijden met zoveel kilo's zorgt voor wat frustraties bij het afdalen). We dolen door het dorp, op zoek naar een slaapplek. Het enige hotel in het dorp ziet er verlaten uit, de camping is ook al gesloten. Dan komt er een schoolklasje met 2 juffen aangelopen. We informeren in ons beste Frans naar de mogelijkheden. Blijkt dat een collega van hen een B&B runt even buiten het dorp. Precies waar we net vandaan kwamen... De eigenaresse zou er rond 17.00u moeten zijn. We wachten in de tuin. Om 17.30 is er nog steeds niemand. Dan nog maar eens bellen, we hadden stiekem al geprobeerd of de deur open was, dat was zo! Het is geen probleem als we vast naar binnen gaan en douchen. Rond 20.00u komt de eigenaresse aan, avondeten is er helaas niet. Buiten staat een koelkast met bier en wat blikvoer (vis in mayonaise of zoiets). Betalen gaat via een bakje wat er bij staat. Er staat ook een pot met braadworst en bonen, maar dat vind ik er niet zo smakelijk uitzien. We maken wat soep en eten vis met mayo. Het is even behelpen, maar we hebben wel een goede slaapplek. De hond des huizes bewaakt onze fietsen, hij ligt de hele nacht netjes voor onze deur te slapen. Om 8.00u krijgen we Frans ontbijt. Helaas wat spartaans, crackers met jam... We laten onze slaapzakken en andere onnodige campeerzaken

achter. Entraunes ligt sowieso op onze weg terug. Dat halen we dan vrijdag wel weer op. Nadeel is wel dat we vanaf nu elke dag een onderkomen moeten zien te vinden. Mevrouw des huizes blijkt zeer goed Duits te spreken (ons Frans is slecht...). Ze heeft daar een tijd gewoond. Ze verontschuldigt voor het late thuiskomen. Ze is moeder van 2 kinderen, ook nog eens lid van de vrijwillige brandweer in het dorp. Gisternacht had ze niet geslapen vanwege een oproep. Ze woont hier in een kast van een huis met 2 kinderen en een complete dierentuin eromheen...hoe doet die vrouw dat!?

Dag 3: Entraunes - Valberg

We bedanken voor de goede gastvrijheid. Ik geef de hond een cracker voor zijn verdiensten. Hij rent er mee weg alsof het een prooi is. Even later terugkomend voor een nieuwe uitdaar... We vervolgen de weg langs de Var het dal in. We korten hier iets af, omdat we merken dat de route toch wel erg heftig is. Dan ziet Hugo op de kaart dat we even bergop moeten, zodat we toch nog



een afdaling kunnen meepikken. Dat blijkt een goede keuze! Vanuit het gehucht "Bante" gaat het over "la terre grise" (De grijze aarde), ik zou het liever zwarte aarde noemen, een trail waar we onze vingers bij aflikken. De ondergrond is gewoon leisteen, zoals wij hier op onze steenberg ook gewend zijn. Alleen is deze berg iets hoger. Het parcours is er eentje uit een Enduro wedstrijd, er zitten wat jumps in (die voor mij te hoog gegrepen zijn...). Verder hele mooie flow met vette kombochten en steilere stukken. We schieten zeer veel foto's van elkaar. Dan gaat de trail een soort kleine canyon in, lijkt wel een achtbaan waar we in terecht komen. De trail eindigt onder een brug. Plots staan we in de bedding van de Var. We klauteren omhoog naar de asfaltweg, waar een bus met aanhanger

staat. Blijkbaar staat die te wachten op andere bikers. Het blijkt een Oostenrijkse organisatie te zijn die met een groepje bikers ongeveer onze route aan het rijden is. Zij hoeven echter niet bergop te fietsen, dat doen ze met de bus. Na een enthousiast gesprek met Rene, gaan we verder. We slaan het uitstapje naar een uitkijkpunt ook maar over in onze route, gaat vooral over asfalt). Later zullen we zien wat we gemist hebben...

Al gauw draaien we van het asfalt weg, langs een kerkje een paadje in. Over zeer losse kiezel gaat het omhoog, te voet. Helaas onmogelijk te fietsen. Het zweet gutst alweer uit alle poriën. We komen "gelukkig" op asfalt dat we volgen tot een volgend dorpje. Via een natuurlijke boog in de rotsen rijden we het dorp (het zijn 5 huizen) binnen. Het asfalt stopt al snel. Via schotter klimmen we verder. Aangekomen bij de voet van een skipiste staan er wat huisjes, sommige zeer mooi opgeknapt en sommige vervallen. Bij eentje staat een bordje "te koop" ik taxeer het op 10.000 euro, alleen wat muurtjes en vast wat grond er omheen. (Later kom ik er bij de makelaar in Valberg achter, dat het 140.000 moet kosten...). Onderaan de skipiste komen we een herder met zijn kudde tegen, een oud mannetje dat erg soepeltjes over de stenen het dal in huppelt. Voor ons een steile helling, onze track loopt hier echt rechtdoor. Dat wordt weer lang lopen! Na een uurtje tegen de helling omhoog gelopen zijn mijn achillespezen genoeg opgerekt.





Het is weer rijdbaar. We zien een vos wegrennen de bosjes in. Dan komen we uit bij een meertje waar we even pauzeren. Duidelijk dat we in ski-land zijn aangekomen. In de verte graafmachines die de laatste hand leggen aan de skipistes. Een mooie aangelegde downhill piste richting Valberg volgt. Kombochten, bosgrond, stenen en een paar jumps. We draaien even weg van Valberg. Aan het einde van ons downhill parcours moeten we nog even klimmen terug naar Valberg. Valberg ziet er wel erg leuk uit voor een ski-dorp. Veel gebouwen in de juiste stijl. Veel mensen aan het werk om alles in orde te krijgen voor het ski-seizoen hier start.



Gisteravond hadden we al een appartement geregeld. Bij de lokale bakker krijgen we de sleutel voor ons appartement in een complex. Een erg mooi onderkomen op de 3e etage. We nemen onze bikes gewoon mee naar boven. We blijken de enige bewoners van het complex te zijn die dag. Beter om de lift maar niet te gebruiken, aangezien we ook nog zelf het gas/water moeten aansluiten via de hoofdkranen in de meterkast. Gelukkig is er in Valberg wel nog wat open 's avonds. Maar liefst de keuze uit 2 verschillende restaurants. Bij de lokale italiaan eten we een hamburger voor 20 euro per stuk. Maakt ons even niet uit, we hebben honger!

Dag 4: Valberg - Saint-Dalmas

Na een goede nacht komen we 's ochtends Rene weer tegen. Onze route gaat snel over in schotter en trails. Wat een omgeving! Ruwe bergen, watervalletjes. Bij een bocht zitten een 20tal gieren op ons te wachten. Ze vliegen 1 voor 1 weg, machtig om te zien. Dan komen we op een pas waar een kudde schapen verderop staat. 1 schaap is blijkbaar ziek en staat niet bij de kudde, maar in een hoekje bij een hek. Voer voor de gieren binnenkort. Zielig maar zo is de natuur. De schotter wordt nu echt een single trail. Langs de berg slingeren we omhoog tot een volgende pas. Gelukkig wel redelijk rijdbaar. We kijken uit een ander dal in. We zien in de verte een trail omlaag gaan, dat ziet er zeer vet uit! We zien echter op onze gps dat we helemaal niet die kant uit gaan. Wij moeten

nog even bergop en vervolgens langs zeer steile afgronden over een paadje bergaf. Daar hou ik dus helemaal niet van! Voorzichtig rij en schuifel ik verder tot het weer enigszins veilig is. We volgende de bergkam. Stijgen en dalen over smalle paadjes. Dan gaat het over hele mooie flow paadjes over gras en tussen de dennenbomen door. We komen aan de rand van "Parc Nacional du Mercantour". Daar mag je officieel niet biken. Onze route gaat ook niet het park in. We moeten even zoeken naar de ingang van de GR-5, die gaat hier steil omlaag en dan over in een hele mooie grove trail. Het is weer genieten geblazen. Veel losse grote stenen, maar wel een echte single trail met flow. We komen bij wat huisjes waar overal miniatuur-huisjes zijn neergezet, blijkbaar heeft iemand hier de hobby om alle huisjes ook als miniatuur na te bouwen. De trail eindigt bij een rots die tevens de ingang vormt van het zeer schilderachtige dorpje Roubion. Prachtig beschilderde raamluiken, smalle steile steegjes waar we doorheen rijden. De tijd lijkt hier een paar honderd jaar stil te hebben gestaan. Wat een prachtig dorpje, tegen een steile helling aangebouwd.



Even verderop verlaten we Roubion door een tunneltje waarachter onze shatterweg verder gaat. Na een paar kilometer zien we rechts een paadje naar onder gaan, jazeker, daar is weer de route, deze keer de GR-52a. Zadeltsjes gaan weer laag, kniebeschermers weer op z'n plek en shreden! Nu een afdaling door een dicht bos met veel wortels en vast liggende stenen. Opeens staan we in een rivierbedding. Van een pad is niks meer te bekennen. Aan de bomen te zien is dit niet zo lang geleden behoorlijk overstroomd. De bomen staan namelijk in de stroom van de rivier. Volgens de GPS moeten we hier ergens rechtsaf. We volgen min of meer de GPS track. Dat betekent dat we door de rivierbedding moeten. Dan zien we wat er gebeurd is, de halve berg van rood gesteente is zo te zien verzakt, tot honderden meters boven ons is een soort rood-leigesteente naar beneden



gekomen. Van zeer grote brokken (meters hoog) tot kleinere stukken. We banen ons een weg over het gesteente. Goed zoekend naar vaste ondergrond, want wellicht liggen de enorm grote brokken ook nog niet helemaal stabiel. Na een paar honderd meter geschravel zien we het bos weer en onze trail. Deze trail gaat verder langs diepe afgronden, maar door een bos en struiken, zodat het niet heel gevaarlijk aanvoelt. We rijden met de hoogtelijnen mee langs de berg. Er lijkt weer geen einde aan te komen aan deze single trail die duidelijk erg weinig gebruikt word. Na een uurtje zweten komen we in Roure. Vanaf hier gaat de trail over in keiharde downhill. Over een pad met grotere stenen denderen we omlaag. We kruisen de verharde weg vele keren. Het afdalen kost zoveel kracht dat ik af en toe moet afremmen om mijn armen en benen even te ontlasten. Dan komen we aan in Saint Sauveur-sur-Tinée. Een redelijk dorp met een barretje waar we wat drinken en een paar repen kunnen kopen. Eten zit er niet in, alles is weer gesloten. We kopen meteen wat flessen water om onze camelbacks



weer te kunnen vullen. We hebben gisteravond een B&B in Saint-Dalmas weten te reserveren. Doel is om daar nu heen te gaan. We dalen nog een stukje af langs de rivier, maar dan moeten we linksaf. Een lange asfaltklim volgen een ander dal in. Het is zeer warm, ik voel met niet sterk meer. Dat heb je nu altijd bij zo'n meerdaagse tocht... een off-day, dat is dus nu... Onze route gaat nog een stukje offroad, door een bos langs een rivier en over een steil lang pad omhoog. Weer een flink stukje lopen. In het volgende dorp is de middelbare school net uit. We zitten op een terras met

middelbare scholieren die zitten de blowen. De stank is niet te missen. Ook hier is weer geen eten te krijgen, maar aan de overkant van de straat zit een bakker. Ik loop erheen, ze hebben zelfs diverse soorten panini's. Ik bestel er direct 2 met ham/kaas. Wat smaakte dat goed zeg! Nog maar een paar kilometer tot Saint Dalmas. Het gaat weer offroad door een bos. Een bloedmooie trimster



komt ons tegemoet (of was het vermoeidheid!?). We komen langs een mountainbike parcours midden in het bos, erg leuk gebouwd. Gezien de tijd laten we dat maar even links liggen. We rijden door over het ruwe pad, het blijft maar stijgen tot in Saint Dalmas. Ons onderkomen is een typisch houten huis met grote tuin er omheen. Overal kraken de vloeren waar je loopt. We zijn hier vandaag niet alleen. Een ander Frans stel met een hippe wagen overnacht hier ook. Na een heerlijke douche nog even chillen op de ligstoel in de tuin. Wat een uitzicht! De zon gaat langzaam onder. Onze gasvrouw wenkt ons naar binnen. Het eten staat klaar in het tuinhuis, nou ja, tuinhuis. Meer een buitenhuis. De oven, tevens

dienend als verwarming is hoog opgestookt. Hugo en ik proberen het Frans een beetje te volgen. Ze hebben blijkbaar een discussie ergens over, maar we kunnen er geen touw aan vastknopen. Er staat een 3 gangen diner voor ons klaar. Mevrouw heeft flink haar best gedaan. Wat het allemaal was, ze heeft het verteld, het smaakte goed, maar ons Frans is te slecht... Eigenlijk had ik wel verwacht dat de wijn rijkelijk zou vloeien, maar geen wijn op tafel. En dat in Frankrijk! We wensen de druk kwebbelende Fransen een goede nacht. We nemen nog even plaats in de tuin onder de sterren. Het is weer erg koud, daar zitten we dan weer onder de sterrenhemel! Na een kwartiertje krijgen we het toch te koud en gaan naar onze kamer die op de bovenste



verdieping is. Het onderkomen voor morgen is ook weer gelukt. We wilden eigenlijk in het klooster van Utelle overnachten. Dat ligt prachtig op een bergtop. Helaas zijn ze gesloten. Zoals zoveel onderkomens, staat er op de website "overte tous l'annee" (blijkt vaak niet waar...). Raampje op een kier en heerlijk slapen.

Dag 5: Saint Dalmas - Utelle

De volgende morgen staat er een frans ontbijt voor ons klaar. Stukken stokbrood en geroosterd brood van gisteren met jam. Niet echt een fietsers ontbijt. Na een korte afkorting over zeer steil asfalt omhoog, komen we weer op onze track. De asfaltweg klimt naar de pas La Colmiane. Van hieruit begint onze klim eigenlijk pas. We volgen een off-road weg omhoog naar een skipiste. Er staan nog (wilde) paarden en er wordt hard gesleuteld aan de skiliften. Het laatste stuk is veel te steil om te fietsen. Het boeltje weer naar boven duwen! Door al dat lopen zijn mijn schoenen (en die van Hugo) inmiddels aan het einde van hun leven. Bij ons allebei is de zool gedeeltelijk gescheurd en hangt los. Hopelijk redden we het ermee tot in Nice. Na de pistes gaat ons pad over in een zeer smal paadje door weides. We blijven stijgen door een bos en smalle paadjes. Als we op zo'n 2000m zitten is het weer kaal. Boven de boomgrens zien we in de verte een groep bikers rijden. Het pad is ruw en net te rijden. Toch blijven we licht stijgen. Als we het hoogste punt bereiken halen we de groep in. Ze zitten te pauzeren en hun protectoren aan te doen. Het blijkt de groep van Rene te zijn! We rijden een stuk met ze mee, bij de 1e afdaling gaat het bij mij mis. De ketting slaat vast in mijn achterwiel tussen de cassette. Om dit te verhelpen moet ik de ketting uit elkaar halen. Na 5 minuten is het weer gefixed. Gas erop om de groep weer in te halen. Als het stijgt lukt dat weer snel. We halen ze weer in. Het stijgt weer zo erg dat het lopen is. We volgen



een smalle lange trail tegen de berg met mooie vergezichten. De trail gaat over in een geweldig lange downhill. Een pad(?) van dikke stenen, het is flink werken, maar de flow zit er goed in. Ik rij lijnen die ik normaal nooit gereden zou hebben. Hier en daar afstappen van zeker een halve meter, maar we rijden gewoon overal door. Plots staan we bij een oud vervallen kerkje, midden in het bos! Het ziet er heel surrealistisch uit. Er staan ook een paar barakken en een soort bunker uit de 1e wereldoorlog. Nu is dit ingericht als groepsonderkomen voor gevorderde padvindders. Het kerkje heet "église les granges de la brasque".

Na aan stukje asfalt gaat onze trail verder waar die gebleven was. We genieten van de afdaling met volle teugen. Dan zitten we op zo'n 1400m. Onze trail blijft nu heel lang op hoogte. Hier zitten we echt in de middle-of-knowhere. Kilometerslang niks voor of achter ons. Een mooie rijdbare trail brengt ons naar een pas die verscholen ligt in de wolken. Het laatste stuk is nog even flink sjouwen over lossen stenen en gapende afgronden waar je ook kijkt. Door de mist zie ik helemaal niet waar dit naar toe gaat. Het is zo ruw en steil dat ik bang ben dat het paadje overgaat in een klettersteig. Gelukkig gaat het pad over in een afdaling met zeer grove losse stenen. Over zigzag paadjes omlaag. Alles is te rijden, maar wel erg lastig met al dat losse spul. Dan rijden we weer langs



afgronden, voelt niet echt lekker. Als we Utelle in zicht krijgen is de downhill weer geweldig. Na nog wat laatste foto-shoots staan we direct bij ons onderkomen. Een restaurant/hotel waar we nog net een broodje kunnen krijgen. We hebben een groot appartement in het complex. We zijn blijkbaar weer de enige gasten. Eten wordt voor ons gemaakt vanavond. We maken een tourtje door Utelle, ook alweer zo'n dorpje waar de tijd heeft stilgestaan. Er is een uitkijkpunt bij het kerkhof. De overledenen kunnen niet begraven worden vanwege de rotsbodem, daarom zijn de graven betonnen kisten. Als we terugkomen op onze kamer staat het eten op de tafel al klaar. Dat kunnen we dan even opwarmen in onze magnetron. We hebben zelfs een balkon met uitzicht. Helaas is het te koud om buiten te zitten. Het paadje dat we morgen moeten volgen kunnen we al zien. Het ziet er weer veelbelovend uit.

Dag 6: Utelle - Nice



In het jaren tachtig ingerichte restaurant staat ons ontbijt al klaar. Hoe verrassend, alweer oud stokbrood met jam. Vandaag helaas de laatste dag met maar 3 kleine colletjes en een lange afdaling naar Nice. Allereerste weer het pad met de afgronden verder volgen, waarna we het dal oversteken en aan de andere kant omhoog moeten. Op een trail komen we de trailbuilders tegen, echter ze vertellen dat ze een aquaduct moeten vrijmaken van bomen. Die gasten lopen uren met materiaal naar de plek van bestemming! Verderop moeten we onder kabels doorkruipen omdat er een boom omgevallen is op de kabels. We klimmen verder naar Levens. Onderweg komen

we nog langs het locale trial parcours. Bij de bakker vullen we onze magen met lekkere zaken. Het is goed te merken dat we bij de kust komen. Er is hier beduidend meer te doen, er zijn zelfs terrassen!

We klimmen verder, eerst een mooie single trail en vervolgens over een schotterweg met zand die weer overgaat in een mooie smalle downhill trail. Weer door een dal en klimmen maar. De temperatuur is hoog. We klimmen over single trails en eindeloze schotter. Wat mij betreft mag Nice in zicht komen, maar dat zit er helaas nog niet in. Een paar collega bikers halen ons in (jaja een E-bike en een snelle gast) dat kunnen we wel hebben. Als we bovenaan komen zitten ze te



pauzeren. We halen ze in, en geven dan vol gas in de afdaling om ze toch voor te blijven. We zien ze niet meer. Aan het einde van het asfalt ploffen we neer voor onze laatste repen. Wat smaakt dat toch ranzig na een week zeg! Het gaat weer flink omhoog, Hugo probeert te rijden, en dan opeens, weg is Hugo. Hij ligt in de struiken... gelukkig staan er nog struiken anders lag hij wat verder beneden. We rijden de moeilijkste zaken, en dan gaat zo iets mis. Ongelooflijk! Na een paar kilometer klimmen zien we dan eindelijk Nice. We zitten er hoog boven, kijken uit over de zee en omringende bergen. We zien de bergkam die richting Nice

loopt, daar moeten we overheen. Ziet er vanaf hier spectaculair uit, en dat blijkt ook. De stenen in de ondergrond liggen vast, maar zijn extreem puntig, niet spits maar afgevlakt. Het is stuiteren en springen over alle stenen. Geweldig! Hopen dat ons materiaal nog even heel blijft. De laatste kilometers rijden we mis, het pad is echter geweldig mooi. Een heel smal paadje door struikgewas, met afstappen en technische passages. Onze off-road eindigt in een soort parkje waarna we over het asfalt Nice inrijden. Slalomend door het verkeer, achter de trams aan over de trambaan. Eindigend op de boulevard van Nice. Er ligt nog een bloemenzee van de aanslag.

Onze huurauto staat vlakbij de boulevard, we kunnen tot 17.00u terecht, het is nu pas 15.00u dus een terras zit er nog wel in. We ploffen neer bij de pizzeria, dat smaakt! In de parkeergarage nemen we onze Volkswagen Passat in ontvangst. Voorzicht leggen we onze bikes er in, even omkleden en rijden! Hmmm we zitten precies in de vrijdagmiddag spits. Dat gaat trager dan we verwacht hadden. De weg langs de boulevard staat bijna helemaal vast. Na een klein uurtje zijn we eindelijk de stad uit. We rijden langs de Var opnieuw de bergen in.

Bij schemering rijden we door de Gorges de Daluis. Een kloof van rood gesteente, erg mooi om te zien! Dat was dus wat we op het uitkijkpunt hadden kunnen zien op dag 2... Een soort kleine Grand Canyon. Honderden meters lager stroomt de Var door een smalle kloof. De asfaltweg slingert op hoogte door verschillende tunnels. Nog 1 pas over, waar we nog opgehouden worden door koeien die niet van de weg af willen. In het donker een pas over is nog best spannend. Je ziet helemaal niks van de omgeving, wel wetende dat er overal afgronden zijn. Na 3 uur rijden komen we weer aan bij ons startpunt in Pra-Loup. We worden hartelijk ontvangen. Dit keer krijgen we de kamer met uitzicht. Helaas zit ons avontuur er op. Het was maar een weekje, maar het voelt veel langer. We nemen afscheid van de huishond met 3 poten die je zo lief kan aankijken bij het ontbijt dat je er van smelt. Met onze huurauto en de auto van Hugo rijden we naar Gap, dat gelukkig al op onze route naar huis ligt. Er is nergens een parkeerplekje te bemachtigen in het centrum van Gap,





daarom zetten we de auto voor de deur van Europcar. Hugo levert de sleutels in en we zijn weg. Ze mopperen nog dat de auto fout geparkeerd staat, helaas niet ons pakkie aan meer... De terugreis loopt snel, na zo'n 11 uurtjes staan we weer thuis. Nagenietend van een supermooie Enduro tocht!

Vincent & Hugo

